

Megszülettem, szeretgettek, tápláltak, felöltöztettek, elindítottak az iskolába.

Én odaadón figyeltem a tanítónénire és mindig láttam az üvegfalon túli kisfiút, aki szintén szépen fegyelmezetten ül az iskolai padban.

Egyszer hintáztam az utca végét lezáró korláton, leestem, vérzett a fejem, édesapám rohant velem a kórházba. Így, egy kis seblázbán látom az üvegfalon túli kisfiút, aki fogja édesapja kezét és szépen kikerüli a korlátot – egy kis karc az üvegfalon.

Majd folydogál tovább az életem, s egyszer csak egészen elsötétül az üvegfal, nem látok semmit sem odaát, süllyedek és egyre átláthatatlanabb az elválasztó fal.

Ekkor eszembe jut a folytatás: „engedd el az adósságaimat, amint én is elengedem adósaimnak!” Nagy az adósságom, de ez a Mennyei Gazda gondja, nekem csak meg kell kísérlem az én adósaimmal rendezni az ügyeimet: - persze, az én adósom is ember; nekem rontott, amikor azt hitte, hogy kereszteztem az ő útjait; nekem is mindig habzott a szám, amikor más véleményre jutottam vele szemben. Béküljünk ki!

Jé, egyszer csak megint átlátható az üvegfal, s kezd szépen párhuzamosan menni az ottani életem az ittenivel.

Mi történt? Meglett az Ő akarata itt a földön is!

Tovább folydogál az életem, néha megint valami piszok ráfröccsen a falra, de igyekszem pucolgatni, ahogyan telik tőlem.

Valami éneket hallok: „Requiem aeternam dona ei, Domine”.

Eltűnt az üvegfal, s a perspektívám a Végtelenbe nyílt; most már csak a Végtelen Szeretet akarata létezik!

Pomáz, 2018. máj. 20

MIKLOVICZ LÁSZLÓ PÜNKÖSDI HOMÍLIA...

*Apcs.2.1-11.;
1Kor12.3-7,12-13.;
Jn.20.19-23.*

Köszöntés: Ismét a bőség zavarával kell megküzdenuünk, mármint a szentírási részek által kínált kincseket illetően. A mai nap elmékedése témájaként az apostolok csel-i eseménysoora kívánkozna, hiszen pünkösöd –az Egyház, a közösség születésnapja -- előestéje van. Merítünk gondolatokat ebből a részből és természetesen az ev. –ből is. Amikor visszatekintünk az akkori pünkösdi eseményekre az nem nosztalgiazás akar lenni, mint ahogyan néhány ünnepünkre ez

jellemző, hanem a régmúlt tapasztalata alapján tanulságokat akarunk megfogalmazni a magunk számára.

Kezdjük egy kis történeti visszatekintéssel! Az ószövetségi zsidó nép vallási gyakorlatában pünkösöd, a sínai szövetség, Szináj hegyi törvényadás emléknepje, az új kenyér ünnepe volt.

Az egyiptomi szolgaságból való szabadulás csak a lélek és szellem szabadságának elérkezésével válhatott teljessé. Ezen az ünnepen ezt a teljessé vált szabadságot is ünnepli a zsidóság. Tulajdonképpen a nép születésének is tartják az évfordulót, ugyanis a törvények tették néppé, sőt választott néppé a zsidóságot. Akkor is a jelei a szélzúgás és tűz volt, Isten jelenlétének, a kegyelem kiadásának jelei.

Amikor az Apcs. ímént olvasott eseményeire tekintünk, feltételezhetjük, hogy a tanítványok ennek az ünnepek a kapcsán is tartózkodnak együtt. Mi történhetett még itt az emeleti teremben? Vajon mivel foglalkoztak azon kívül, hogy még 50 nappal Mesterük megfeszítése után is féltek. Bizonyára beszélgettek, vitatkoztak, imádkoztak és próbálták lelkileg-szellemileg feldolgozni a húsvéti eseményeket és egyáltalán Jézussal kapcsolatban átélt történéseket. Azt a kettősséget is feltételezhetjük, hogy átélték a hagyományos ünnepet, felidéztek Ezekiel próféta szavát: "Új szövetséget kötök veletek...akkor majd...új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek...Az én Lelkemet oltom belétek..." Ugyanakkor visszagondolhattak Jézus biztató szavaira is, amely szerint megígérte, hogy elküldi a Szentlelket. A történelem mintha megismétné önmagát, csak egy egészen más minőségi szinten.

A Lélek lángnyelvek formájában reá szállt a tanítványokra, mintegy beteljesítve a próféta szavait. És most egy egyszerű következtetést próbálunk megfogalmazni a történéseket látva. A Szentlelket azok kapják meg, akik Istenre figyelő közösséget alkotnak és meg akarják érteni, hogy mit kíván tőlük a szerető Mesterük, Jézus a Krisztus. Sőt nem csak érteni akarják, hanem a megvalósításán is fáradoznak.

Miben nyilvánul meg a Lélek működése? Az események megértésében, a bátorságban, a missiók küldetés megvalósulásában, az igehirdetésben. Most tekintsünk egy pillanatra a mi közösségi vagy éppen az egyéni megnyilvánulásainkra. Kimutathatóak-e ezek az életmegnyilvánulások? Ha nem, vagy csak részben, akkor mi a teendőnk?

Az előző gondolatok csupán érintették az első pünkösdi élményét, de ezzel nem érhetjük be. Gondolkodjunk, beszéljünk ezekről még családban, baráti körben, alkalmas időben. Foglalkoztassanak bennünket ezek a gondolatok! Sőt ezek foglalkoztassanak elsősorban. Mondhatjuk ezt Jézusunk felszólítása alapján: „Ti keressétek elsősorban az I.O-át és az az ő igazságát és a

többet megkapjátok!” A többi pedig az étel, ital, az öltözködés, az anyagiak. Elgondolkodtató, hogy a keresztény világ nagyobb része Jézus határozott utasítása ellenére pont az ellenkezőjét teszi már évszázadokon keresztül.

Most pedig ugorjunk az evangélium megható és örömteli eseményére.

Jézus a föltámadása után meglátogatja a barátait és az egyik legtartalmasabb köszöntéssel üdvözli őket: „Békesség nektek!” Milyen békét kívánhat a tanítványainak? Bizonyára nem a világban megnyilvánuló békét, ami az erőegyensúlyon alapul és csak addig tart, amíg ez az egyensúly fel nem borul. Az Ő békéjéről van szó, amely belső béke, de külső megnyilvánulásból derül ki. Talán ilyenekből: örömteli harmonikus élet, a nehézségek ellenére; vidám életmegnyilvánulások, annak ellenére, hogy nem ér mindig fülig az ember szája; segítőkész rendelkezésre állás a felebarátaink irányába, annak ellenére, hogy mi is gyakran segítségre szorulunk; és szelíd magatartás tanúsítása, bár néha szívesen odacsapnánk. Talán ilyen megjelenése lehet annak a békének, amelyet Jézus kíván az akkori és mai tanítványainak is. Ennek a békének az erejében lehetséges megvalósítani azt a küldetést, amelyet Jézus a tanítványokra bízott. Nem akármilyen megbízásról van itt szó. A világban, pl egy munkahelyen a feladatot kitalálja az igazgató és leosztja az osztályvezetőnek, az továbbítja a helyettesének, az pedig kiadja a csoportvezetőnek, aki utasítja a végrehajtó személyzetet. Az Isten világában nem így van: Jézus az igazgató, úgy küldi a missziós útra a tanítványait, amint Őt küldte az Atya.

Jézus élete azt bizonyítja, hogy ez a küldetés nem csak úgy melleleg, -- a ráérős szabadidőmben, vagy amikor egyébként is unatkoznék -- kell, hogy jelen legyen az ember életében, hanem ennek kell az első helyen lenni. Aki ezt bevállalja annak jár a Szentlélek ereje. Az apostolok bevállalták, meg is kapták az Isten országát építeni tudó erőt és az életet adó lelket. Mi ennek a küldetésnek a tartalma? Sokan úgy gondolják, hogy Jézusnak az evangéliumokban elhangzó útmutatásai csak az akkor élt, közvetlen tanítványaira vonatkoztak, és a mai kor keresztényeinek már nem mondanak semmit. Természetesen vannak benne korhoz kötött elemek (pl. a vándortanítói életforma), de a lényeg változatlanul érvényes: minden Jézus követőre vonatkozik.

Útmutatásai hármassal küldetést, hármassal feladatot állítanak követői elé: a betegek gondozását, gyógyítását, Isten Országának és a megtérésnek a hirdetését, valamint a gonosz szellemek kiűzését. Mivel nem is olyan régen szó volt már ezekről, most csupán azt emelem ki, amelyiket leginkább elhanyagolták az évszázadok során a keresztények. Isten Országának és a megtérésnek a hirdetéséről van szó. Azt hiszem nem

tévedek, ha azt állítom, hogy így szocializálódtunk: az evangélium, hirdetése csak a "szakemberek" kiváltsága. Azonban azt kell mondanunk, mégpedig Jézus tanítása és szemlélete alapján, hogy nem csak a papok feladata az evangelizáció és nem is csak "prédikációk" tartását jelenti, de még Isten vagy Jézus nevének örökös emlegetését sem. "Isten Országának" nem más, mint az az állapot, amikor az emberek "normálisan", emberi módon, azaz önzetlenül élnek: együttérzően, segítőkészen, a rászorulókat támogatva, a bántásokat elviselve. Konkrét helyzetekben ezt cselekedni, és erre (szép szóval, jó példával) rávezetni másokat: ez "Isten Országának hirdetése".

A "megtérés hirdetése" sem feltétlenül abban nyilvánul meg, hogy "Térj meg!", "Változz meg!", hanem például abban, hogy rámutatunk, miért nem jó az, ha valaki a kényelem, a jólét bűvöletében él. Miért nem jó, ha haragot tart, és saját családján kívül másokkal nem törődik..., és megpróbálunk más, jobb életcélokat felmutatni.

Talán a pünkösdi ünnep főmondata ez lehetne: „Amint engem küldött az Atya úgy küldelek én is titeket!”

Bódás János: Valahol ki van jelölve helyed...

*Azért van síró, hogy vigasztald,
az éhező, hogy teríts neki asztalt.
Azért van seb, hogy bekösse kezéd,
vak, elhagyott azért van, hogy vezesd.
Azért van annyi árva, üldözött,
hogy oltalmat nyerjen karjaid között.
Azért roskadnak mások lábai,
hogy terhüket te segíts hordani.
Az irgalmat kínok fakasztják.
Mélység felett van csak magasság.
Hogyha más gyötrődik, szenved – azért van,
hogy te befogadd szívedbe boldogan.
Megmutattad néha legalább,
hogy lelked által enyhült, szépült a világ?
Vagy tán kezdetől támadt foltra folt
ott is, ahol eddig minden tiszta volt?
Mi vagy? Vigasznak, írnak szántak,
menedéknek, oszlopnak, szárnynak.
Valahol rég... siess... keresd,
Ki van jelölve a helyed.
Csak ott leszel az, aminek Isten szánt,
másként céltalan lesz az életed,
s a sors ekéje bármily mélyen szánt,
mag leszel, mely köre esett.....
Cserép, melyben nem virít virág,
s nem veszi hasznát
sem az ég, sem a világ.*

Kívánom a szendehelyi testvéreknek, hogy vállalják fel ezt a küldetést és legyen örömük a megvalósításában!